

hjemlet ved den gjældende Lovgivning, hvorved dog maa bemærkes, at allerede de fremtidige Retskræftes større Udstrækning vil medføre en forøget Byrde i saa Henseende, og forsaavidt det under Forundersøgelsen maatte findes fornødent, at Dommeren personligt afhørte et Vidne, som ikke var pligtigt at møde for ham efter de almindelige Regler, havde man tænkt sig andre Udveie for at opnaae dette Resultat. Udvalget, som lægger særlig Vægt paa, at Dommeren har Ret til, naar han anseer det fornødent, selv at afhøre Vidnet, har imidlertid fundet en Udvidelse af Vidners Forpligtelse til at møde for den Dommer, der leder Forundersøgelsen, ønskelig, og Ministeriet har ikke troet at burde modsætte sig det i saa Henseende stillede Forslag, naar der tillægges Vidnet Godtgjørelse for de med dets Rejse og Ophold forbundne Omkostninger, skjøndt man ikke har kunnet finde den dermed forbundne Forøgelse af den Byrde, Opfyldelsen af Vidnepligten medfører, aldeles uden Betænkelse, især da den nye Rettergangsmaade allerede medfører en betydelig Forøgelse af denne Byrde derved, at Vidnet i Reglen i en større Straffesag ville være nødsagede til at give Møde idetmindste 2 Gange, nemlig baade under Forundersøgelsen og Hovedforhandlingen.

Mod de af Udvalget til den tidligere § 85 stillede Forslag om Forhoielsen af de Bøder, som kunne paalægges Vidner i Tilfælde af Udeblivelse og om Fremgangsmaaden for at faae en Kjendelse, hvorved Bøder for Udeblivelse ere idømte, forandret, findes Intet at erindre og vil § 79 i nærværende Udkast med en ubetydelig Redaktionsforandring findes affattet i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag.

Det har ogsaa været Ministeriets Mening, at den Kjendelse, som i Medhold af den tidligere § 89 afgives af Overretten, skulde være endelig og man har derfor ikke fundet Noget at erindre imod, at dette, som af Udvalget foreslaaet, gjøres tydeligere ved at indskyde Ordet „endelig“. Derimod har man troet, at det i saadanne Tilfælde, hvor Spørgsmaalets Afgjørelse i en saa væsentlig Grad interesserer Anklagemyndigheden, ikke kan undgaaes at give vedkommende Overanklager Leilighed til at høre sig, forinden Kjend-

delse affiges; og man har derfor forment fremdeles at burde fastholde det tidligere Udkasts hertil sigtende Bestemmelse.

Det stemmer ogsaa med Ministeriets Opfattelse, at den Sigtede kun ganske undtagelsesvis i særegne Tilfælde skal udelukkes fra at overvære en Vidneforklaring, og man har derfor aldeles ingen Betænkelse fundet ved at optage det af Udvalget til den tidligere § 90 stillede Forslag i nærværende Udkasts § 84.

Ministeriet har ikke fundet Noget at erindre mod den af Udvalget foreslaaede Ændring i den tidligere § 98, hvorefter Fængsling ikke ubetinget skal finde Sted, naar den Sigtede undlader at møde uden lovligt Forsald eller uden Tilladelse forlader det ham anviste Opholdssted og er nærværende Udkasts § 92 affattet efter Udvalgets Forslag. Heller ikke vides der Noget at erindre mod, at Syns- og Skjønforretninger i Reglen først bør foretages, efterat Undersøgelse er indledet, hvilket ogsaa stemmer med Ministeriets Anskuelse, og den af Udvalget foreslaaede udtrykkelige Udtalelse herom er derfor optaget i nærværende Udkasts § 95. Underledes forholder det sig derimod med det til Paragrafens Slutning foreslaaede Tillæg, hvorefter Dommeren, naar Sagen først er indbragt for ham, skal kunne lade slige Forretninger foretage uden Indstilling af vedkommende Politieembedsmand, idet en saadan Tilseining formentlig vilde være stridende mod det hele System, hvorpaa Udkastets Forskrifter om Forundersøgelsen hvile; thi her- efter er det altid Politieembedsmanden, der stiller Forlangender om Alt, hvad der skal foretages, Dommeren der afgjør, om saadanne Forlangender kunne tages til Følge. Det skal isørigt indrømmes, at en Afvigelse fra det til Grund liggende System i dette Tilfælde vilde være forbundet med mindre Betænkelse, forsaavidt som den Strid imellem det Offentlige og den Sigtedes Interesse, som er tilstede ved mange andre Leiligheder, her er mindre fremtrædende, men paa den anden Side bør dog en saadan Afvigelse, der mere eller mindre berører Dommerens Stilling, ikke finde Sted uden Nødvendighed, og en saadan synes ikke at være tilstede her, baade fordi det maa antages, at Politieembedsmanden